

мене. Говорихме за много работи, свършихме и азъ го освободихъ да си иде. Но той се спрѣ и неговото детско смущение се яви пакъ на лицето му.

— А за онова, господинъ подпоручикъ, — почна нерешително той, — дето бѣхте ми казали, за подчертаването... Азъ размислихъ... Не сте правъ, господинъ подпоручикъ, — натъртено и съ нѣкаква болка довърши той.

— За какво не съмъ правъ?

— Дето казвахте, че било грѣшно да се подчертаватъ думи въ евангелието. Размислихъ — не е грѣшно. Защото нали трѣбва да изучаваме всичко добре, за да го изпълняваме. Азъ затуй подчертавамъ, не за да туря едно по-горе отъ друго, а за да го запомня по-лесно. Размислихъ и разбрахъ, че тука нѣма грѣхъ.

Сега ми стана ясно, за какво бѣше мислилъ той презъ самотнитѣ си разходки изъ двора на заставата, разбрахъ колко тежки усилия е трѣбвало на тая прямодушна и честна мисль, за да измине толкова кратъкъ логиченъ пжтъ. Разкаяхъ се най-искрено за шегата си и, разбира се, напълно се съгласихъ съ него. И Чаню продължи да си служи по-нататкъ съ линийката, чистосърдечно и безъ страхъ. Бѣхъ увѣренъ, че днесъ презъ всичкото време той бѣше челъ, и както всѣкога, — и челъ, и подчертавалъ.

Стъмни се. Нощната служба въ заставата